

Högtidstal i Trollsjön, Eslöv vid Nationaldagsfirandet 6 juni 2008

Jag vill passa på att hälsa er alla hjärtligt välkomna till 2008 års Nationaldagsfirande här i underbara Trollsjön. Att vädret är så här underbart gör ju att man blir extra upprymd och glad.

Jag heter som sagt Patrik Fridh och Ordförande för Eslövs AI sedan ca 7 år. Med upp här på scenen har jag tagit min snart femåriga son Johan som får representera alla Svenska fans denna dag.

Eslövs AI är en av Eslövs äldsta och största föreningar. Vad som gör oss mer eller mindre unika från övriga föreningar i Eslöv är att vi har en fyra olika verksamheter samlade under EAI paraplyn. Vi representerar Bordtennis, brottning, friidrott och motion. Att vi tog vårt fjärde raka SM guld i bordtennis nu på vårkanten har väl inte gått någon förbi.

EAI passade på att på att fylla 100 år den 10 maj och jag är väldigt stolt att få vara ordförande i en sådan anrik och framgångsrik förening.

Jag har under åren fått många gratulationer och lovord för alla våra framgångar EAI haft, men jag brukar svara att det är inte svårt att vara ordförande i en förening med bra och engagerade ledare, duktiga aktiva och en suverän sammanhållning, för precis så är det.

Jag vill samtidigt passa på innan jag fortsätter att tacka Lillemor Hertzberg på Kultur o Fritid för den förfrågan jag fick att hålla ett enkelt tal i Idrottens tecken denna nationaldag. Det är en ära.

Mitt enkla tal kommer att belysa hur jag upplever EM och OS året 2008 och en inblick i min syn på ledarskap. Jag kommer att försöka beskriva mer en känsla och mina upplevelser och synpunkter än fakta och historik.

Jag är uppväxt i Eslöv och började min idrottskarriär vid 6-7 års ålder. Det var min far Sven som lockade upp mig och min bror Mats till Norrevångshallen för pröva den ädla sporten Brottning. På den tiden var jag en ganska klen grabb, men jag har med tiden växt till mig som Ni kan se.

Min egen höjdpunkt som aktiv brottare hade jag 1985 då jag som 20 åring tog Junior SM silver i Malmö. Detta borde vara en sporre för att träna ännu hårdare för att nå ännu ädlare medaljer. Men jag märkte tidigt att ledarskapet låg mig varmare hjärtat än viljan att nå egna framgångar som aktiv. Detta gjorde att jag valde ledarskapet före min egen aktiva karriär.

Idrotten har varit i medelpunkten i hela mitt liv. Jag känner inte till någon annan fritidsaktivitet som kan samla och uttrycka glädje, gemenskap och även sorg för den del som idrotten kan göra.

Jag själv som ledare sätter alltid laget och gruppen före de individuella prestationerna. Låter kanske märkligt för en del då jag är Ordförande i en förening som har individuella grenar, men vad jag menar är det viktigt att individerna i gruppen känner att de bidrar till lagets totala prestation. För mig är därför en lagvinst högre rankad än en individuell prestation.

I ett lags insats under en match är som jag ser det resultatet som räknas inte de individuella prestationerna. Alla spelarna är viktiga inte bara skyttekungarna utan även grovjobbarna eller bänkvärmarna som väntar på sin chans och inte får de stora rubrikerna i press och media.

Alla behövs i ett lag! Jag är övertygad om att en ledare som ser till lagets totala prestation når större framgång på längre sikt än de som sätter på individerna först. Här anser jag att Sven Görän Ericsson är ett föredöme. Han sätter lagets prestation högst oavsett vilka stjärnor som finns i laget och han inte rädd för att sätta dem på bänken. Tyvärr har ägaren av Manchester City inte samma syn, vilket gjorde deras samarbete omöjligt och deras vägar skiljdes. Sven-Görän blev i dagarna Förbundskapten för Mexico. Jag säger bara en sak: Grattis Mexiko!

Jag ser och följer en hel del idrott under ett år och mer kommer det att bli detta år med både EM i fotboll i juni och OS i augusti. Ett riktigt höjdarår. Det kommer att bli många sköna timmar framför TV:n där det kommer att jublas och kanske också sörjas. Men enormt roligt skall det bli. Hemma hos vår familj har vi i god tid inhandlat Sverigeträjor, flaggor, vimplor och rustat oss för kamp!

Först ut är EM i fotboll med start imorgon den 7 juni, där jag är övertygad om att Sverige kommer att vara bland de "topp 3" när vi summerar mästerskapet och då förhoppningsvis med mycket glans på medaljerna.

Båda mina favoritspelare "Zlatan o Henke" skall återigen spela tillsammans, så det kan inte misslyckas. Omöjligt. Jag skickar en hälsning till Lars Lagerbäck som verkligen tänkt till vid denna EM uttagning.

Nu gäller det bara att vi svenska fans samlar ihop oss på hemmaplan, klär upp oss till fest och o skrudar oss i gult och blått framför våra tv apparater o hjälper vårt landslag till framgång för den behöver vi verkligen. Vi vill så gärna vinna något! Vi har mer eller mindre törstat efter en riktig framgång inom fotbollen sedan det otroliga VM året 1994 då bronset togs i USA.

OS 2008 i Peking avgörs mellan den 8-24 aug i år och det blir ytterliggare en höjdpunkt under året. Samtliga 3 idrotter som jag representerar finns med på OS programmet och även om jag är brottare så är friidrotten det som fascinerar mig mest när OS väl drar igång.

Anledningen till det är att inom friidrotten finns det alltid något som intresserar någon. Den mångfalden av olika grenar gör att man aldrig hinner tröttna på friidrotten. Det finns alltid något spännande att se framemot.

Mina personliga favoriter inom friidrotten är Carolina Klüft och Susanna Kallur. Deras professionella inställning till sin idrott och den tävlingsinställning som de visar upp när det verkligen gäller är oslagbar. Man kan riktigt se hur de älskar sin idrott och de tycker att tävlandet är roligt, vilket gör att de får fansen med sig.

Själv var jag ganska lovande i skolans friidrott på både 60 meter och längdhopp. Jag var med i något som på den tiden hette "Mjölkkannen" och som var en tävling mellan olika skolor. Vad jag förstår så lever denna tävling kvar idag 35 år senare. Härligt!

Vi tävlade i Mjölkkannen om jag inte minns fel klassvis, där det gällde för hela gruppen att tillsammans prestera ett bra resultat. Detta sätt att tävla i lag gillade jag. Då kunde man sporra varandra och puscha på och få lagkompisarna att höja sig ett snäpp.

Som jag tidigare nämnde står lagtävlingar högt i kurs hos mig och det är egentligen ganska konstigt med vad jag nu skall berätta. Jag gick de sista 7-8 åren som aktiv brottare nästan alltid den sista matchen i serie och Fyrstadslaget vilket naturligtvis berodde på att jag dels hade vikten inne för tungvikt och dels att jag inte var intresserad av att banta. De visste min tränare!

Detta innebar därför att många serie- och fyrstadsmatcher som var mycket jämna stod föll med vilket resultat jag gjorde på mattan i sista matchen. Vann jag matchen så blev jag naturligtvis matchvinnare med allt vad det innebar. Vid ett par tillfällen blev jag tom hissad för mina vinster, det måste ha varit tungt.

Förlorade man så kändes det som jag svikit hela laget och även om både lagledare och tränare övertygade mig om att lagmatchen borde vara avgjord långt innan den sista matchen. Jag glömmer aldrig den känslan, alla dessa vackra tröstande ord hjälpte föga.

Jag diskuterade detta med en annan gammal känd brottarräv i Eslöv nämligen Daniel Söderberg som även han i slutet av sin karriär fick gå sist många seriematcher och i Fyrstadssammanhang.

Jag berättade om den nervositet och det obehag jag haft om att just stå ensam i rampljuset med allas blickar och alla förväntningar riktade emot en. Så sa jag till Daniel, kände inte du detsamma? Daniel sa efter en stunds eftertanke: "Nä, jag tyckte det var spännande och se hur det gick....". Där ser man! Vi är olika som människor.

Att vara ledare som jag varit i många år är en balansgång. Det ideella arbetet man lägger ner ser jag som en investering i framtiden. Alla de timmar man lägger ner i styrelsemöten mm ger inte effekt direkt utan man måste tänka långsiktigt och få alla inom föreningen att känna sig betydelsefulla.

Detta gäller allt från nybörjaren till den aktive senioren som satsar på en elitkarriär. Nybörjaren behöver mycket stöd i början så att han eller hon inte tröttnar och lägger av innan de börjat. Den som satsar på en elitkarriär behöver stöd i form av resurser för att nå sportsliga framgångar och känna att man har styrelsen i ryggen.

Det är här alla ledare är så otroligt viktiga och inte börjar med att "toppa laget" med de bästa när de är 7-8 år utan låter alla vara med. Vilken ledare kan och andra sidan se vem som skall bli toppidrottsman när de är i denna unga ålder. Därför gäller det för oss ledare att gå varsamt fram och vara uppmärksam.

En förening behöver både "bredd och spets" för att som jag ser det lyckas. Det måste finnas en bred bas med olika träningsgrupper så att alla kan finna sin plats. Det måste naturligtvis även finnas en spets för de aktiva se framemot. De yngre skall ha sina egna idoler inom klubben att se upp till. Finns inte detta så når man inte heller framgångar.

Därför är det bra om klubbarna kan lägga träningsstiderna så att de avlöser varandra mellan ungdomar och seniorer, så att de hinner träffas och lära känna varandra.

Brottarna i Eslöv har löst det på detta på så vis att varje onsdag att när nybörjarträningen slutar så börjar seniorträningen. Många av nybörjarna sitter kvar en stund efter sin egen

träning och tittar på seniorträningen. Redan här tror jag att många drömmar startar vilket bådar gott för framtiden.

Som Ni kanske märkt har jag i detta tal inte pratat så mycket historik utan jag har medvetet hållit mig till nuet. Jag är mer av en visionär och framåttänkare och lever efter att man inte kan ändra så mycket på det som redan skett.

Dock anser jag att historiken och statistiken är mycket viktig för att förstå varför saker och ting blev som det blev och att ha något att relatera till. Jag tror inte på den gamla klyschan att "allting var bättre förr" Det var däremot andra tider och mindre utbud på fritidsaktiveter och datorerna hade ännu inte gjort sitt inträde.

Det viktigaste för mig är att man inte skall vara rädd för att förändra om något inte är bra eller att man känner att det behövs något nytt. Många jag pratat med anser att ordet förändring är negativt, man oroar sig över vad som skall hända.

För mig är det precis tvärtom, en förändring känns som något nytt, spännande, en variation i tillvaron. Dock behöver man ha en strategi att kunna gå tillbaka till om inte förändringen blir som man tänkt. Vi måste våga för att vinna!

Dock tycker jag inte man skall förändra i EM laget när det gäller anfallsduon "Henke o Zlatan" inför Greklandsmatchen. Även om förlorade genrepet i träningsmatchen mot Ukraina i söndags så tror jag i detta fall att en förändring är negativt. Om det sen inte blir som vi tänkt kan vi skicka in Allbäck eller Elmänder en kvart på slutet när Henke blivit trött och behöver sparas till nästa match.

I år 2008 firar årgång 72 av flaggfirandet i Eslöv. Det började 1936 och då var det bankdirektör och kapten i reserven Hilbert Ström som höll i det första högtidstalet. Denna tradition har sedan hållit i sig genom åren. Vi närmar oss mao 75 års jubileum om några år och det känns fantastiskt att få vara med och för traditionen vidare.

Då det är idrottstema för årets tal vill jag slutligen säga åter igen: Jag är helt övertygad om att det kommer att gå mycket bra för Sverige i Fotbolls EM och OS! Och med det orden vill tacka alla er som tagit er ner till vackra Trollsjön denna nationaldag i Eslöv 2008 och vill att vi tillsammans utbringar ett fyrfaldigt leve för Sverige och den svenska flaggan!

/Patrik Fridh, Ordf. Eslövs AI